

mer til gode. Derfor mener jeg, at man, hvis man vil stille sig med samme Velvillie overfor Foreningen i kommende Aar, maa forhøje Bevillingen, saa vidt jeg kan se, med ca. 20,000 Kr., og jeg vil meget henstille, at Folketinget tager med Velvillie herpaa. Den Stilling, som Folketinget tog ved Finanslovens tredje Behandling i Fjor, forpligter det efter min Mening til nu at stille sig paa samme Maade.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Henstilling til den højtærede Kultusminister angaaende en Bevilling til en Kirke, Vonge Kirke i Vejle Amt i Ribe Stift, som jeg savner paa det fremlagte Finanslovsforslag, og savner med god Grund, idet der var givet et vist Løfte om, at denne Bevilling allerede skulde have været optaget i Fjor. Det kunde imidlertid ikke ske, men saa sendte man i Januar i Fjor fra Kultusministeriet til den Komité i den vedkommende Kirkekreds, som har med Sagen at gøre, et skriftligt Tilsagn om, at man, da det sikkert ikke vilde blive muligt at faa Bevillingen ind paa Finansloven for 1913—14, maatte vente, at den vilde komme i det næstfølgende Finansaar. Naar man fra Ministeriets Side har givet et saadant skriftligt Tilsagn om Bevillingen, er baade jeg og de i Kirken interesserede gaaede ud fra, at dette Løfte var bindende ogsaa overfor det Ministerium, der eventuelt maatte afløse det daværende Ministerium. Jeg kan heller ikke tro andet, end at det er Tilfældet, og at man vil bøje sig for det. Jeg nærer derfor den Overbevisning, at man under Finanslovens videre Behandling vil opfylde det givne Løfte. Jeg staar her med Skrivelsen, som indeholder Tilsagnet, og skal selvfølgelig, om det forlanges, aflevere den til Ministeriet. Men der er en anden, som det forekommer mig, mærkelig Omstændighed ved denne Sag. Jeg staar ogsaa med et personligt Brev fra Biskoppen i Ribe, skrevet til Udvalget, i hvilket han siger, at fra Biskoppens Side er Vonge Kirke indsat som den, der skulde staa som Nr. 1 af nye Kirker, der skulde optages i Ribe Stift. Det gør mig det endnu mere uforstaaeligt, af hvad Grund det ikke er blevet Tilfældet. Der er paa Finansloven ikke andre Forslag om nye Kirker i Ribe Stift end den, der foreslaas i Bramminge Stationsby. Nu misunder jeg ikke Bramminge Stationsby en Kirke, men jeg kan ikke nægte, at naar man passerer denne Stationsby, ser man, at den har i alt Fald ikke ret langt til Kirke, og Kirketrangen kan for saa vidt ikke siges at være overordentlig stor. Det

maa være andre Aarsager, som har gjort sig gældende, naar Ministeriet ikke har fulgt Bispens Indstilling, thi jeg kan og tør kun gaa ud fra, at det officielle Brev, som Bispens har sendt til Udvalget, er rigtigt, og at han i alt Fald har indstillet, at Vonge Kirke skulde komme først. Og naar der saa fra det forrige Ministerium foreligger et skriftligt Løfte om, at den skal komme paa Finansloven i Aar, maa Beboerne derovre gaa ud fra som ganske givet, at Forslaget kommer med. Baade fordi der er Trang dertil, og fordi man staar med de bindende Løfter fra de forskellige Sider, vil jeg haabe, at Sagen maa finde den nuværende Kultusministers Billigelse, saa at han vil arbejde for, at den tages op under Finanslovens videre Behandling. Thi at de Løfter, der blev afgivet, maatte opfattes som forpligtende, kan formentlig ikke nægtes.

Der er adskillige andre Ting, det kunde have en vis Interesse at nævne, men jeg skal afholde mig derfra for ikke at lægge Beslag paa mere Tid end nødvendigt. Jeg har her nævnt de Punkter, som efter min Mening stærkest interesserer den Kreds, jeg staar som Repræsentant for, men jeg kan ikke undlade at fremføre et Par almindelige politiske Bemærkninger.

Skønt jeg i et og alt kunde slutte mig til de Udtalelser, der forleden blev fremsat af Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), forekommer det mig, at i den politiske Situation, hvori vi nu staar, maa man ude i Landet med en vis Interesse se efter, hvilken Stilling denne eller hin Kredses Repræsentant indtager til det store, brændende politiske Spørgsmaal, Grundlovssagen; og det forekommer mig rigtigt, naar det er sagt, at Grundlovssagen maatte præge alle vore Forhandlinger og navnlig da Forhandlingerne, der kan siges at være af politisk Art. Jeg mener, at de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Æbeltoft fremsatte som Venstres Ordfører, er i nøjeste Kontakt med det, som man kalder Venstres historiske Traad i Grundlovssagen. Jeg kan ikke se rettere, end at det er, hvad Venstre har hævdet gennem alle de Aar, Grundlovssagen har staaet paa Venstres Program, og det har ikke været Talemaader, naar man gjorde Kravet om en Grundlovsændring gældende, men det har været et alvorligt Moment i Venstres hele politiske Opgave. Højre og dets Presse har lige fra første Færd, da det Berntsenske Ministerium fremsatte sit Grundlovsforslag, saa stærkt som muligt villet pointere, at det var et